

TABOR

Gazetka niedzielna parafii Przemienienia Pańskiego w Ogrodzieńcu

15 grudnia 2013 r.

III niedziela Adwentu

nr 50/2013 (108)

ŚLADAMI MISTRZA Z NAZARETU

rozważania nad Ewangelią niedzielną

«Coście wyszli oglądać na pustyni? Trzcinę kołyszającą się na wietrze? Ale coście wyszli zobaczyć? Człowieka w miękkie szaty ubranego? Oto w domach królewskich są ci, którzy miękkie szaty noszą. Po coście więc wyszli? Proroka zobaczyć? Tak, powiadam wam, nawet więcej niż proroka. On jest tym, o którym napisano: Oto Ja posyłam mego wysłańca przed Tobą, aby Ci przygotował drogę.»

Mt 11,7-10

Adwent to czas czuwania i gotowości. To czas na to, by zatrzymać się i podjąć refleksję nad własnym życiem. Czy potrafię czuwać? Czy Syn Człowieczy znajdzie wiarę w moim sercu, w moim życiu, w mojej rodzinie? Czy wiara jest dla mnie zjednoczeniem z Bogiem, więzią z Nim? Jakie miejsce zajmuje Bóg w moim życiu? Czy modlitwa jest wpisana w moje życie? Na te i inne ważne pytania dotyczące naszego chrześcijańskiego życia starajmy się odpowiedzieć przeżywając Adwent.

Św. Jan Chrzciciel, o którym mówi Jezus w Ewangelii, jest patronem naszego czuwania adwentowego. Ze swoim przesłaniem i postawą życiową jest

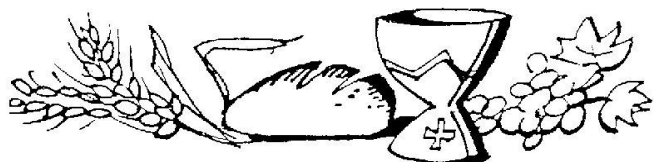
dla nas katechezą. Przypomina nam, że powinniśmy prostować drogi dla Jezusa do naszego serca i do serc innych ludzi. Powinniśmy to czynić przez dobry uczynek, miłość, cierpliwość. Dzisiaj ludziom brakuje nadziei. Za św. Janem Chrzcicielem nieśmy tę nadzieję ludzkim sercom.

„Gdy Jan usłyszał w więzieniu o czynach Chrystusa, posłał swoich uczniów z zapytaniem: «Czy Ty jesteś Tym, który ma przyjść, czy też innego mamy oczekiwać?» – czytamy w Ewangelii. Św. Jan Chrzciciel uczy nas, że nasze życie powinno być ukierunkowane na Jezusa. Życie chrześcijańskie to spoglądanie na Chrystusa. Na Chrystusie powinien skupiać się mój wzrok. Ale samo patrzeć to tylko jedna strona życia. To patrzeć powinno prowadzić mnie do czynu, do świadectwa. Mam moim życiem przyprowadzić innych do Jezusa.

Św. Jan Chrzciciel pokazuje się nam jako człowiek wielkiej pokory. Jan przygotowuje ludzkie sumienia i serca dla Mesjasza. Czy nasze pokolenie usłyszało ten głos? Czy w świecie głośnych i kolorowych reklam otwarliśmy nasze serca dla Mesjasza? Świadectwo Jana jest katechezą, upomnieniem dla naszego pokolenia.

Pamiętka

Poszukując odpowiedzi na pytanie o istotę Mszy świętej nie możemy zapomnieć o wyznaniu, jakie składamy po przeistoczeniu w słowach kapłana: „Oto wielka tajemnica wiary”. Ono ma nam uświadamiać bogactwo Mszy świętej, którego w pełni żaden umysł stworzony pojąć nie potrafi, niemniej warto pochylić się głębiej nad tymi aspektami Eucharystii, które powinniśmy dostrzec.

Zacznijmy od zwrócenia uwagi na słowa Jezusa: „To czyńcie na Moją pamiętkę”. Ile razy stajemy przed jakimś monumentalnym dziełem, naznaczonym zębem czasu, tyle razy mamy możliwość wyobrazić sobie wysiłek twórców, by stworzyć coś, co następnym wiekom będzie przypominało ich pobyt na ziemi. W człowieku jest coś, co go zmusza do pokonywania czasu, do uwieczniania swej egzystencji w historii ludzkości. To o tym właśnie mówią piramidy egipskie, rzymskie Koloseum, katedra Notre Dame w Paryżu, dzwon Zygmunta, Panorama Racławicka, czy chociażby nasz ogrodzieniowski zamek. Uwiecznić, upamiętnić ludzi, wydarzenia zakuć w marmur, w żelazo, odlać ze stopu nierdzewnego, dla pamięci przyszłych pokoleń. Mijają wieki, zabytki mimo wielkich wysiłków konserwatorów ulegają procesowi niszczenia, nawet rekonstrukcje niewiele tu pomagają, bo wszystkie pomniki, grobowce, budowle są „martwe” i wcześniej czy później muszą się rozpaść.

Na tym tle zdumiewa wprost genialne uwiecznienie wydarzeń z życia Chrystusa sprzed blisko dwu tysięcy lat. On również chciał, by o Nim pamiętano, ale nie tylko. Chciał, by z Nim żyli ci, których spotkał, i ci, którzy w przyszłości w Niego uwierzą. Nie budował, jak Herod, Cezarei Filipowej ani piramidy jako swego grobowca. On ustanowił Ucztę Wspomnień i polecił w niej uczestniczyć na swoją pamiętkę. I o dziwo, jest to jedna z nielicznych żywych pamiętek, nie wymagająca konserwacji, przekazywana przez dwa tysiące lat, prosta, a zarazem wspaniała.

Uczta upamiętniająca największe wydarzenia z życia Jezusa. Ludzie zgromadzeni przy stole, spożywając błogosławiony Chleb i Wino wspominają i przeżywają za każdym razem nie tylko to, co się stało na Golgocie, ale również i to, czym zdumiał mieszkańców Jerozolimy poranek Wielkanocny, dzień Wniebowstąpienia czy zesłania Ducha Świętego.

Wspominają wszystkie wydarzenia z życia swego Mistrza, poczynając od Betlejem, aż po zapowiedziane przez Niego powtórne przyjście z mocą sędziego.

Msza święta rozumiana jako Uczta-Pamiętka jest nie tylko zwykłym wspomnieniem tego, co wydarzyło się przed wiekami. Jezus w boski sposób uczynił z tej Uczty narzędzie autentycznego uczestniczenia w wydarzeniach zbawczych, które miały wówczas miejsce. Ustanawiając sakrament kapłaństwa i Eucharystii, wyjął spod prawa czasu Wieczernik i umożliwił wszystkim ludziom dobrej woli wejście do niego bez względu na to, kiedy i gdzie żyją. Wystarczy, że staną razem z Jego kapłanem przy stole i odtworzą ową wieczernikową Ucztę.

Msza święta jest sakramentalnym umożliwieniem uczestnictwa w wydarzeniach zbawczych. Dzięki niej możemy sięść przy stole w Wieczerniku w sensie dosłownym, możemy przeżywać Golgotę, Zmartwychwstanie, Wniebowstąpienie. Wcale nie jesteśmy biedniejsi od Apostołów. Mamy tę samą szansę uczestniczenia razem z nimi w życiu Zbawiciela. To nie tylko pamiętka, to przede wszystkim żywa rzeczywistość zapraszająca do udziału.

Nie jest łatwo człowiekowi pojąć wielkość tej tajemnicy. Wymaga ona wiary, i to mocnej wiary, ale wymaga przede wszystkim bliskiego spotkania z Jezusem. Pamiętka bowiem tylko dla tego jest cenna, kto kocha osobę wspomnianą.

W pewnym domu robiono gruntowne porządki. Na stosie w ogrodzie palono rupiecie. Nagle zjawiała się siostra zmarłej przed kilkoma kobietami mieszkającej w tym domu. Zaczęła odkładać na bok, ratując od ognia szereg rzeczy, które obiektywnie rzecz biorąc nie miały większej wartości. Dla niej jednak były to przedmioty posiadające swoją historię; pamiętki przypominające osoby, wydarzenia i przeżycia sięgające może jeszcze dziecięcych lat. Miłość do zmarłej osoby nadawała temu, co po niej zostało, wartość.

Ta historia uświadomiłem, jak wielką rolę w odkrywaniu wartości pamiętek ma znajomość i umiłowanie osoby, która te pamiętki zostawia. W Eucharystii jest zawarty moment autentycznego spotkania z Jezusem. Dla tych, którzy Go nie znają, Msza święta nie jest wspomnieniem. Oni nie mają kogo wspominać.

Rzecz znamienna. Jezus nigdy nie sprawował świętej Uczty wobec tłumów. Zebrał w tym celu małe grono ludzi, którzy Go znali i kochali. W Wieczerniku byli sami przyjaciele Jezusa, bo tylko przyjaciel może znać wartość pamiętki po przyjacielu. Msza święta została ustanowiona dla przyjaciół Jezusa, by mogli przeżywać pamiętkę spotkania z Nim.

Niedziela radości

Adwent przygodnie napotkanemu katolikowi niejednokrotnie kojarzy się tylko i wyłącznie z okresem przed Bożym Narodzeniem, jako czas przygotowania do świąt. Niekiedy też, niestety, bywa on postrzegany jako okres swoistej pokuty i postu, co jest jak najbardziej błędnym przeświadczeniem.

Ogólnie możemy powiedzieć, że Adwent jest czasem pobożnego i radosnego oczekiwania na pojawienie się Jezusa Syna Bożego. Obecnie przeżywamy jego trzecią niedzielę, w której manifestujemy naszą radość z bliskości Pana. Już bowiem w pierwszej antyfonie mszalnej Kościół dziś ogłasza: „Radujcie się zawsze w Panu, raz jeszcze powiadam: radujcie się! Pan jest blisko” (Flp 4,4n). Po łacinie zawołanie to zaczyna się słowami: „Gaudete in Domino”. Dlatego często obecną niedzielę nazywamy „niedziela gaudete”, czyli po prostu „niedziela radości”.

Istnieje jeszcze jedna, dość intrygująca, nazwa tej niedzieli. Bywa ona bowiem nazywana „niedziela różową”. Określenie to wywodzi się od koloru szat liturgicznych przewidzianych na ten dzień. Otóż, jest to właśnie kolor różowy. W całym roku liturgicznym stosuje się go tylko dwa razy (poza niedzielą gaudete, używa się go w tzw. niedzielę laetare, którą jest czwarta niedziela Wielkiego Postu).

W Adwencie szaty liturgiczne mają zazwyczaj kolor fioletowy, który w jasnym świetle wydaje się przybierać barwę różową. Dobór koloru wynika z jego skojarzenia z widokiem nieba o świcie. Wyobraża on blask przyjścia Jezusa Chrystusa w tajemnicy

Bożego Narodzenia. Przychodzący Zbawiciel jest bowiem dla nas Światłością, podobnie jak wschodzące Słońce. Właśnie tego typu porównanie odnajdujemy np. w tzw. Pieśni Zachariasza: „nawiedzi nas Słońce Wschodzące z wysoka, by zajaśnieć tym, co w mroku i cieniu śmierci mieszkają” (Łk 1,78n).

Wspólnota kościelna rozumie znaczenie wyjątkowego charakteru Adwentu jako czasu przygotowania do przyjęcia prawdy o Wcieleniu Boga. Dlatego też umieszcza ona adwentowe niedziele wysoko w tabeli pierwszeństwa dni liturgicznych. Oznacza to, że nie wolno nam zrezygnować z celebrowania „niedzieli gaudete” na rzecz np. parafialnych uroczystości odpustowych. Radość płynąca ze zbliżających się świąt nie wynika z emocjonalnych uniesień, lecz bierze się z autentycznych religijnych przeżyć. Sam Adwent zaś ukazuje nam prawdziwą radość bycia chrześcijaninem, który oczekuje pojawienia się swojego jedyne Pana.

Ogłoszenia duszpasterskie

1. Rozpoczynamy dzisiaj Adwentowe Rekolekcje.

Program Rekolekcji

Poniedziałek

Msza św. z nauką rekolekcyjną o godz. 7⁰⁰ i 9⁰⁰;
Roraty z nauką rekolekcyjną o godz. 17⁰⁰.

Wtorek

Msza św. z nauką rekolekcyjną o godz. 7⁰⁰ i 9⁰⁰;
Roraty z nauką rekolekcyjną o godz. 17⁰⁰.

Spowiedź św. 7³⁰ – 10⁰⁰ i 16⁰⁰ – 17⁰⁰.

Odwiedziny chorych od godz. 9³⁰ /prosimy zgłaszać w zakrystii/.

Rekolekcje prowadzi **ksiądz Tomasz Folga**, dyrektor Caritas Diecezji Sosnowieckiej.

2. Przygotowując się do świąt Bożego Narodzenia, pamiętajmy o naszych chrześcijańskich i narodowych tradycjach. Niech nie zabraknie w naszych domach pobłogosławionego wcześniej w kościele wigilijnego opłatka i płonącej świecy Caritasu. Miejmy serca wrażliwe i otwarte.

3. W dni powszednie Adwentu o godz. 17⁰⁰ zapraszamy na **Roraty**.

4. Od wtorku, 17 grudnia, rozpoczniemy drugą część Adwentu, w której liturgia kieruje nasz wzrok na wydarzenia zapowiadające narodzenie Chrystusa, by w ten sposób skupić naszą uwagę nie tylko na tym, co się już wydarzyło, ale też na tym, co ma się wydarzyć w naszym życiu. Boże Narodzenie to nie tylko świętowanie historycznego przyjścia Chrystusa, lecz przede wszystkim nasze osobiste spotkanie z Tym, który właśnie dla nas stał się człowiekiem.

5. W środę spotkanie Kręgu Biblijnego po wieczornej Mszy św.

6. Lokalna Organizacja Społeczna informuje mieszkańców Ogrodzieńca, że paczki żywnościowe Caritasu będą do odbioru we wtorek 17.12.2013 w godz. 8⁰⁰ – 10⁰⁰ w lokalu LOS-u, ul. Kościuszki 39b. Natomiast w Cementowni też we wtorek o godz. 12⁰⁰ w ustalonym poprzednio miejscu.

16 grudnia – poniedziałek

- 7⁰⁰ 1) + Marianna Szczepara – w 2. r. śmierci.
2) + Stanisława Żak – od córki Anny z mężem Andrzejem.

9⁰⁰ *wolna*

17⁰⁰ + Danuta Lubach – od siostrzenicy Jadwigi z rodziną.

17 grudnia – wtorek

- 7⁰⁰ 1) + Stanisława Żak – od syna Andrzeja z żoną.
2) + Jadwiga Bukowska – od syna, synowej i wnuczki.

9⁰⁰ + Stanisław Mieszczanek – w 4. r. śmierci.

17⁰⁰ + Danuta Lubach – od Andrzeja i Bożeny Mikulskich.

18 grudnia – środa

- 7⁰⁰ 1) + Stanisława Żak – od syna Stanisława z rodziną.
2) + Jadwiga Bukowska – od przyjaciółki Jadwigi Wójcik.

17⁰⁰ Nowenna do M.B. Nieustającej Pomocy.

19 grudnia – czwartek

- 7⁰⁰ 1) + Stanisława Żak – od Anny i Stanisława Orman.
2) + Jadwiga Bukowska – od Barbary Zięba z mężem i rodziną Królików.

17⁰⁰ + Piotr Cocek – od sąsiadów Matusiak i Chrzęszcz.

20 grudnia – piątek

- 7⁰⁰ 1) + Stanisława Żak – od Kazimierzy Podsiadło.
2) + Jadwiga Bukowska – od nauczycieli i pracowników Zespołu Szkolno-Przedszkolnego w Ogrodzieńcu.

17⁰⁰ Msza zbiorowa za zmarłych.

21 grudnia – sobota

- 7⁰⁰ 1) + Jadwiga Bukowska – od rodziny Rybińskich i Spińczyków.
2) + Józef Antoniak – od żony i synów z rodzinami.

17⁰⁰ + Ryszard Bernaś – od siostry z rodziną.

22 grudnia – niedziela

7⁰⁰ Za parafian.

9⁰⁰ + Ireneusz Opiłka – od córki Izabeli z mężem.

10³⁰ + Kazimierz Gajda – w 14. r. śmierci.

12⁰⁰ + Ryszard (14. r. śmierci) i Władysława Wacowscy.

17⁰⁰ + Agnieszka Stanek.

Stopka redakcyjna

Adres:

Rzymskokatolicka Parafia Przemienienia Pańskiego
ul. Kościuszki 33
42-440 Ogrodzieniec
tel. 699-189-130
e-mail: tabor.ogrodzieniec@op.pl
www.parafia.ogrodzieniec.pl

Redakcja gazetki:

Ksiądz Jacek Furtak, Proboszcz
Ksiądz Mariusz Olejnik
Ksiądz Michał Kocjan (redaktor odpowiedzialny)